

Herman J Berge
665, rue de Neudorf
L-2220 Luxembourg
Luxembourg

Phone : +352 43 12 65
Fax : +352 26 43 12 11

H.M. Kong Harald V
Det Kongelige Hoff
Det Kongelige Slott
0010 Oslo

Luxembourg 3. februar 2008

Att : H.M. Kong Harald V
Re : Intervensjon i sak for Oslo tingrett v/sorenskriver Geir
Engebretsen og tingrettsdommer Ina Elisabeth Strømstad
Case # : 07-070348TVI-OTIR/05 – Oslo tingrett
Your reference :
Our reference :
Posting by : Faks og alm. post
Your fax # : +47 22 04 87 90
Numbers of pages : 5
Attachment :
Copy : Stortingets Presidentskap; EOS-utvalget; Justis- og politiminister
Knut Storberget; DA's styreleder, Karl Arne Utgård.
Priority :

Jeg har i en rekke henvendelser påpekt justis- og politiminister Knut Storbergets ansvar og plikt til å intervenere i saken, jf domstolloven §37. Justis- og politiministeren har konsekvent nektet å foreta seg noe, og har således pådratt seg konstitusjonelt ansvar, handlinger som jeg har krevd påtalt for Riksrett.

Av nedenfornevnte gjennomgang vil det klart fremgå at saken *ikke* hører inn under norsk domsmyndighet, og at det påhviler justis- og politiministeren en plikt til å intervenere. Derved unngår også regjeringen at mitt erstatningskrav mot staten ytterligere vil øke.

Årsaken til at jeg henvender meg til Kongen i herværende sak, er at regjeringen i beste fall har vist seg inkompetent i saken, og i verste fall at det er regjeringen og/eller enkelte representanter av regjeringen som står bak eller på annen måte medvirker i den årelange kampanjen (yrkesforbud, trusler, utpresning, tortur, svertekampanjer, sjikanøse omtaler, ryktespredning m.v.) mot meg, og som etter Einar's død har fått nytt liv. Dette er for øvrig godt dokumentert i tidligere brev til kongen, og står uimotsagt.

Faktum

Den 30. mai 2006 døde Einar Riis i Sverige. På dette tidspunkt var han residerende i Monaco. I hans testament er jeg utpekt som testamentets eksekutor. Blant dødsbokkreditorer som Einar nevnte i testamentet, finner vi advokat Ole Kristian Aabø-Evensen.

Den 30. april 2007 ble jeg stevnet for Oslo tingrett av Ole Kristian Aabø-Evensen, Dagny Amelia Olsen Riis, Kenneth Patrizio Riis og Benedicte Riis-Duryea (Riis & Co); det såkalte dødsboet. Riis & Co's krav i stevningen er bl.a. at alle avtaler mellom meg og Riis, samt testamenter m.v. som gir meg rettigheter, skulle erklæres ugyldige, uten grunnlag. Etter

å ha betalt eller på annen måte beveget dommerne til å få dette slått fast, mente Riis & Co at "dødsboet" (som for øyeblikket ikke er noen juridisk enhet med søksmålskompetanse) deretter hadde et krav mot meg anslått til et sted mellom kr 10 og kr 20 millioner.

Jeg har bl.a. protestert mot følgende momenter i saksbehandlingen; at forliksklagen for Oslo forliksråd ikke ble avvist – i og med at sak ikke kan reises i Norge; at forliksklagen ikke ble forkynt for meg; at innkalling til forliksrådet ikke har blitt forkynt for meg; samt at Oslo forliksråds henvisning til Oslo tingrett ikke har blitt forkynt for meg. Henvisningen manglet for øvrig hjemmel og er i seg selv ulovlig. Oslo forliksråd har med det faktum som ligger til grunn mht administrasjonen av saken, åpenbart forsettlig utført "oppdraget" mot meg på vegne av Riis & Co og de som styrer denne gjengen, hvor de involverte dommerne har tatt imot betaling. Det er nemlig lite trolig at alle de tre dommerne lider av samme permanente psykiske begrensninger.

Sorenskriver Geir Engebretsen og tingrettsdommer Ina Strømstad berømmet saken for Oslo tingrett, **før** de hadde forkynt stevningen for meg.

Med en slik handling har dommerne automatisk påført Norge et tap for Menneskerettighetsdomstolen i Strasbourg, samt at de selvsagt har inhabilisert seg selv idet de har tatt stilling til saken og bestemt seg for utfallet, før stevningen overhodet er blitt forkynt. Denne sinnssyke handlingen (noe bedre og mer presis beskrivelse finnes ikke) har jeg naturligvis protestert mot, også til justis- og politiminister Knut Storberget. Det som fremstår som særdeles alvorlig i dette sakskomplekset er at ingen reagerer på disse straffbare handlingene som Engebretsen & Strømstad står ansvarlige for. Tvert imot virker det som om de nevnte dommerne girer ned og foretar nye og langt mer alvorlige straffbare handlinger for hver gang jeg protesterer.

Jeg protesterte mot dommernes habilitet. Jeg leverte inn motkrav. Jeg gjorde tingretten oppmerksom på at Riis & Co ikke hadde rettslig interesse i og med at de på en eller annen udokumentert og merkelig måte påsto at de hadde reist sak mot meg på vegne av et dødsbo, et dødsbo som ikke er registrert noe sted og som derved ikke gir dem rettigheter til å representere noe som ikke eksisterer. Dernest protesterte jeg på at denne gjengen skulle kunne kreve tilbakebetalt noe som Einar Riis aldri hadde utbetalt. Alle mine protester var relevante til saken, og ble avvist uten noe annet grunnlag enn at dommerne allerede hadde bestemt seg for utfallet, naturlig nok i min disfavør. Det hadde altså ingen hensikt å protestere.

Den 11. desember 2007 ble det avholdt en slags hovedforhandling i Oslo tingrett, hvor Riis & Co fikk lese opp hele stevningen for TV2 og Strømstad. Etter at Strømstad hadde rådet Riis & Co til å gå for uteblivelsesdom (en dommer skal ikke føre saken for parten), aksepterte Riis & Co dommerens råd, og dermed ble saken tatt opp til doms.

Slik Geir Engebretsen og Ina Strømstad har lagt opp saken – hvor de på forhånd har bestemt seg for utfallet, uten å gi meg anledning til å forsvare meg – blir det for langt og omfattende i denne omgang å gå inn på de forskjellige straffbare handlinger som disse to dommerne har utført.

* * *

Loven: Borgere av Monaco, Italia og USA saksøker borger av Luxembourg i Norge

Jeg skal her konsentrere meg om ett – ja, faktisk det *eneste* viktige spørsmål: Kan sak mot meg reises i Norge?

Det hele faller ned på spørsmål om Norge har domsmyndighet i saken. Dersom Norge ikke har domsmyndighet i saken, skal saken avvises, av dommeren.

For å få avklart dette spørsmålet skal en dommer benytte loven og ikke ta imot betaling for å bryte loven, jf eksempelvis straffeloven §110 som er ment å stå som et hinder mot misbruk av offentlig myndighet og overgrep mot enkeltmennesket.

I og med at jeg bor i utlandet, vil det for en ærlig og redelig dommer – som ikke er korrumpert eller er tilbakestående – bety at man må finne frem (prosess)lovverket som regulerer rettslige forhold mellom Norge og i dette tilfellet Luxembourg.

I følge en ikke lovlig forkynt kjennelse fra Oslo tingrett av 13. desember 2007, har sorenskriver Geir Engebretsen og tingrettsdommer Ina Strømstad avvist mitt krav om at saken skal avvises fra norsk domstol.

Riktig nok innrømmer Engebretsen & Strømstad i kjennelsen at jeg ikke bor i Norge, og at jeg derved ikke har hjemting/verneting i Norge. Engebretsen & Strømstad mener å vite råd mot denne *uheldige* omstendighet at jeg ikke finnes i Norge. Først bestemmer de seg i kjennelsen for at jeg likevel i dag driver "...systematisk, omfattende og langvarig rådgivning til Einar Riis" (som er død), og at jeg gjør dette fra Doktor Holms vei 17 D, Oslo.

Deretter sier Engebretsen & Strømstad at denne virksomheten *bærer preg av* selvstendig næringsvirksomhet. På denne måten legger disse to dommerne til grunn at jeg driver næringsvirksomhet, uten at næringsvirksomheten er registrert noe sted. Etter at dommerne har diktet seg frem til denne fiktive historien, plukker de frem tvistemålsloven §27 og finner at det går an å anlegge søksmål mot meg på det sted hvor jeg driver næringsvirksomhet. Dette synes å være årsaken til at Engebretsen & Strømstad, til tross for at de innrømmer at jeg ikke bor i Norge, likevel konsekvent fører meg opp med bostedsadresse i Doktor Holms vei 17 D, Oslo.

Når en dommer mot bedre viten dikter frem fiktive historier og deretter legger disse frem som om de skulle representere faktum i en pågående sak, for derved å få harmonisert historien med et allerede på forhånd fastslått domsresultat, mot betaling, står vi overfor alvorlig kriminell virksomhet. Handlingens alvor og straffbarhet blir langt mer alvorlig idet den utøves av to dommere.

Vi verken kan eller vil ha slike tilstander i våre domstoler. Reaksjonen mot disse dommerne skal derfor være hard, konsekvent, og selvsagt preventiv i den hensikt å i det minste skremme andre dommere fra å handle slik domstollederen i Oslo tingrett og en av hans dommere har gjort.

Tvml §27, tredje ledd, regulerer de frister en saksøker har å forholde seg til mht å reise søksmål *etter* at virksomheten er nedlagt. I denne saken hadde Riis & Co seks måneder på seg, fra "forretningen" ble lagt ned. I og med at min "forretning" – som ikke var registrert annet sted enn i hodet til Engebretsen & Strømstad – bare besto i å gi systematisk, omfattende og langvarig rådgivning til Einar Riis, ble "forretningen" nødvendigvis lagt ned senest 30. mai 2006, da Einar døde. Selv ikke med denne hjemmel kan jeg da bli stevnet i Oslo, idet søksmålet ble reist i mars 2007, 4 måneder etter fristens utløp. Dette er dog helt uten betydning, idet denne loven ikke gjelder for denne saken.

Engebretsen & Strømstad fikk det for øvrig for seg å briljere med sine juridiske kunnskaper, hvor de i kjennelsen slår fast at Oslo tingrett "... er verneting for de samme punktene i påstanden etter kontraktsverneting i (tvistemålsloven) §25 og Luganokonvensjonens art. 5 (1)."

Som jeg nevnte skal en ærlig og redelig dommer finne frem relevant lovgivning og vurdere faktum ut i fra denne. I en sak hvor begge parter bor i utlandet (Riis & Co påstår

å bo i henholdsvis; Monaco, Italia og USA, samt at jeg bor i Luxembourg) er det åpenbart for en dommer at man har med en internasjonal sak å gjøre, hvor Oslo ikke akkurat fremstår som særlig relevant vernetting.

Alle dommere er kjent med Luganokonvensjonen, og at den ble gjort til Norsk lov 1. mai 1993 (Luganoloven). Mht vernetingsreglene i tvistemålsloven, går Luganolovens regler foran.

Artikkel 1 i Protokoll nr 1 til Luganokonvensjonen presiserer følgende:

”Enhver person med bosted i Luxembourg og som saksøkes for en domstol i en annen Konvensjonsstat i henhold til artikkel 5 punkt (1) (tvistemålsloven §25), kan nekte å underkaste seg denne domstols kompetanse. Møter ikke saksøkte, skal domstolen av eget tiltak erklære seg inkompetent.”

Det er i kjennelsen slått fast at jeg bor i Luxembourg, og at jeg ikke aksepterer Oslo eller Norge som vernetting.

Riis & Co har reist en identisk sak mot meg for første instans i Monaco, og jeg forventer at vi forholder oss til én domstol, nemlig den monegaskiske. At Riis & Co – etter å ha reist sak mot meg i Monaco, hvor de *ikke* lykkes med å få avsagt en uteblivelsesdom mot meg – flyr til en norsk dommer og ber om hjelp til en uteblivelsesdom som skal benyttes nettopp i Monaco, og får den, bekrefter bare hvor enkelt det er å kjøpe dommertjenester i Norge.

I Oslo tingretts kjennelse omkring spørsmålet om avvising slår Engebretsen & Strømstad helt feilaktig fast at Riis & Co kan reise sak mot meg i Oslo/Norge, og at Oslo tingrett kan behandle søksmålet. Dagen etter – 14. desember 2007 – avsier derfor Engebretsen & Strømstad uteblivelsesdom mot meg (som enda ikke – til tross for gjentatte purringer – er lovlig forkynt), hvor jeg dømmes til å betale ca 8 millioner kroner til denne gjengen, uten engang å ha fått lov til å forsvare meg, ja, som direkte følge av at disse dommerne forsettlig fratok meg enhver mulighet til å forsvare meg.

Luganokonvensjonen er som sagt gjort til norsk lov. Art. 1 i protokoll nr 1 gjør det helt klart at dersom saksøkte ikke møter opp, skal dommeren av eget tiltak erklære seg inkompetent. Jeg møtte ikke opp, og saken skulle derfor ha vært avvist.

At tingrettsdommer Strømstad fra før er inkompetent kan selvsagt være årsaken til at hun ikke fulgte regelverket, og avsa avvisingskjennelse. Dog er dette lite trolig. Det korrekte er at Engebretsen & Strømstad har blitt instruert til å handle slik de har gjort, og at de har fått en klekkelig påskjønnelse for å utføre disse straffbare handlinger.

Jeg legger til som en faktaopplysning av stor betydning at Ina Strømstad som advokat har forsvart KPMG i Finance Credit svindelen, hvor Ole Kristian Aabø-Evensen og mannen til Ingelin Killengreen, John, under Finance Credit tiden forsynte KPMG med juridiske tjenester gjennom deres KPMG Law advokatfirma DA. Bare av denne grunn skulle Strømstad selvsagt ha holdt seg langt unna denne saken som ble prosedert av en tidligere klient.

Konklusjon

Luganoloven og dens regler om vernetting går foran vernetingsreglene i tvistemålsloven.

Når en sak som reguleres under Luganokonvensjonen (Luganoloven) reises ved et kontraktsvernetting – slik som påstått i herværende sak – har den norske dommeren en plikt til å avvise saken.

Engebretsen & Strømstad var således **forpliktet** til å avvise saken, jf Luganolovent, Protokoll 1, art. 1, første ledd. Saken ble ikke avvist, og som følge ble det fattet en rekke rettsstridige avgjørelser mot meg, deriblant uteblivelsesdom av 14. desember 2007, avgjørelser som har påført meg vesentlige økonomiske tap, også i kraft av å være testamentets eksekutor.

* * *

Med dette grunnlag begjærer jeg at Kongen intervenserer i saken, jf domstolloven §37, og grl §3. Denne bestemmelsen regulerer forhold hvor en sak som *ikke* hører inn under norsk domsmyndighet, *likevel* er tatt til behandling for en norsk domstol, og gir vedkommende departement en plikt til å erklære kjæremål til Høyesteretts kjæremålsutvalg eller anke til Høyesterett for derved å få saksbehandlingen og avgjørelsen kjent ugyldig.

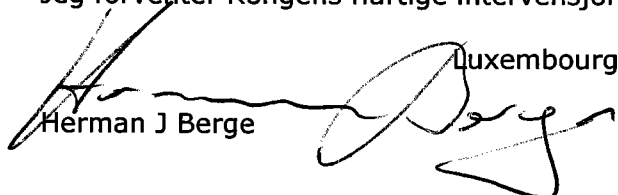
Som jeg gang på gang har informert justis- og politiminister Knut Storberget samt justis- og politidepartementet om, hører denne saken *ikke* inn under norsk domsmyndighet. Til tross for en rekke advarsler, ignorere justis- og politiministeren saken og pådrar seg således både et personlig erstatningsansvar så vel som konstitusjonelt ansvar.

Ser vi objektivt på Geir Engebretsens og Ina Elisabeth Strømstads handlinger i denne saken, kan vi slå fast at de har diktet opp "faktum" og for øvrig ikke har fulgt den loven de er satt til å forvalte. Vi ser således få eller ingen spor av kvaliteter som en skal forvente av en dommer. Tvert imot er det åpenbart at disse dommerne skal avskjediges, idet de har vist en særdeles dyp forrækt for norsk lov, ved å bevisst og beregnende ha krenket den lov de er meget godt kjent med og som de for øvrig er satt til å forvalte.

Uavhengig av årsaken til disse dommernes handlinger – enten de nå har inngått straffbart forbund med Riis & Co og andre (jf strl §162 c), eller at de er sterkt tilbakestående (det er nemlig slik at et menneske med middels forstand aldri ville ha handlet slik Engebretsen & Strømstad har gjort. Derved står vi igjen med alternativene: Korrupt eller sterkt tilbakestående) – er det åpenbart at Engebretsen og Strømstad er til stor fare for brukerne av domstolen, hvoretter de skal suspenderes med umiddelbar virkning i påvente av straffesak og fradømmelse av sine stillinger som dommere.

Jeg krever at Geir Engebretsen og Ina Elisabet Strømstad idømmes erstatningsansvar og således blir dømt til å dekke mine tap – både som privatperson og som testamentets eksekutor – i forbindelse med alle rettsavgjørelser i saken, deriblant den rettsstridige og ugyldige uteblivelsesdom, jf domstolloven §201. Staten innestår for ansvaret mht å dekke opp for dette tapet for det tilfelle at Engebretsen og Strømstad ikke har midler, jf Domstolloven §200, annet ledd.

Jeg forventer Kongens hurtige intervensjon, og avvikling av alle saker i Norge.

Luxembourg 3. februar 2008

Herman J Berge